ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 1 Ὀκτωβρίου 1889 ΑΡΙΘ. 134

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ἐτησία Συνδρομὴ προπληρωτία
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ἐφημερίδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ λουστροι καὶ τὸ σωματεμπόριον. Αἰκατερίνα ἡ Α'. Αὐτοκράτηρα τῆς Ρωσσίας (ὑπὸ Ἄννης Δημητριάδου).—Τὸ εθινόπωρον.—Γυναῖκες πυροσβέσται (ὑπὸ κ. Λουΐζης Κερμέρ —Σχέσις οἴκου καὶ Σχολείου (ὑπὸ κ. Ἀσπασίας Βλ. Σκορδέλη).—Τί εἶναι Συμπάθεια καὶ τί Πάθος (ὑπὸ τῆς δόκτορος Ἄννης Μίττελ).—Ὁ ἐν τοις ὕδασι κόσμος.—Γυναικεῖος κόσμος.—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλή.—Συνταγή — Ἐπιφυλλίς.

ΟΙ ΛΟΥΣΤΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΟΝ

Διάσημός τις μελετητὴς τῆς φύσεως βεβαιοῖ ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ πληθὺς μικροσκοπικῶν ὄντων, ἅτινα μένοντα εἰς τὸ σκότος ἀνήκουσιν εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον, ἐν τῇ τάξει τῶν δηλητηριωδῶν φυτῶν. Θερμαινόμενα δὲ ὑπὸ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου μεταβάλλονται εἰς ἀληθῆ ζῶα, κινούμενα καὶ δρῶντα, ζῶα ἔχοντα τέλος σκοπὸν καὶ προορισμόν.

Οἱ φυσιολόγοι πάσχουσιν ἐνίοτε ἀπὸ παραδόξους μυωπίας. Ζητοῦσι διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐν τῇ τάξει τῶν βακτηριδίων φαινόμενα, ἅτινα ὡς κολοσσοὶ πρόκεινται ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ζωολογικῇ τάξει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἵνα ζῇ ὑπὸ τὸ φῶς, διότι ὑπὲρ πάντα τὰ ζῶα ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ θάλπους. Τοῦτο γνωρίζουσι πάντες οἱ πεπολιτισμένοι καὶ ὁπωσοῦν ἀνεπτυγμένοι λαοί. Καὶ ὅμως φροντίζουσιν οἱ κατὰ καιροὺς σοφοὶ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τοῦ σκότους τὰ μικροσκοπικὰ φυτόζωα, ἵνα τοῖς δώσωσι ζωὴν καὶ ὕπαρξιν, ἀδιαφοροῦσι δ' ὅλως διὰ μεγάλην μερίδα ἀνθρώπων, οἵτινες ἐγεννήθησαν καὶ ζῶσιν ἐν τῷ σκότει, ὑποσκάπτοντες εἰς αὐτὰ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας.

Τοιαῦτα δυστυχῆ ὄντα πλημμυροῦσι τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ὑπὸ μορφὴν παιδίων ἀνηλίκων, ἀπροστατεύτων, ἐγκαταλελειμένων. Τὰ δυστυχῆ αὐτὰ γεννῶνται εἰς τὸ σκότος, ἀναπτύσσονται καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐν αὐτῷ.

Διότι τί εἶναι φῶς διὰ τὸ μικρόν, ἢ ὁ εὐτυχὴς καὶ ἀμέριμνος βίος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καθ' ἣν τὰ πάντα ρόδινα, τὰ πάντα τέρψις καὶ χαρά, τὰ πάντα ἀπόλαυσις. Τί ἄλλο εἶναι διὰ τὸ μικρὸν θερμότης ἢ ἡ μητρικὴ πνοή, τὸ μητρικὸν θάλπος, τὸ ζωογονοῦν τὸ τρυφερὸν καὶ εὔθραυστον ἀνθρώπινον αὐτὸ ἄνθος!

Τὸ ἐν τῷ σκότει δὲ τῆς δυστυχίας καὶ ἐγκαταλείψεως γεννώμενον, τὸ ὑπὸ τὸν πάγον τῆς κοινῆς ἀδιαφορίας καὶ ἐν ἀπανθρώποις βασάνοις ἀναπτυσσόμενον, τί ἄλλο δύναται νὰ γίνῃ ἢ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὕπαρξις!

Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἡ ἀνθρωπότης δι' αὐτὸ εἶναι μητρυιά. Ὁ κόσμος κόλασις. Ἡ ζωὴ μαρτύριον. Ἡ θύρα δι' ἧς εἰσέρχεται ἐν αὐτῇ σκοτεινὴ καὶ ὁ ἀὴρ δηλητηριώδης.

Τὸ βλέπετε ἑπταετὲς ρακένδυτον, ἀνυπόδυτον καὶ ριγοῦν ὑπὸ τὰ ράκη του, τρέχον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ ἀποσυρόμενον μετὰ τὴν δύσιν μόνον τοῦ ἡλίου. Εἶναι ὁ μικρὸς λοῦστρος, πρὸς ὃν μετὰ περιφρονήσεως τείνετε τὸν πόδα καὶ ὅστις ὡς σκύλος συλλέγει τὸ πεντάλεπτον, ὅπερ τῷ ἐρρίψατε. Ἀκολουθήσατε τὸ δυστυχὲς αὐτὸ ὃν τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν τρώγλην του καὶ θὰ μείνητε ἐνεοὶ πρὸ ἀποτροπαίου θεάματος. Θὰ ἴδητε ὅτι οἱ σωματέμποροι τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, οὓς τόσον ἀμειλίκτως καταδιώκει ὁ νόμος, ἐξασκοῦσιν ἐν μέσαις Ἀθήναις κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα τὸ ἀποτρόπαιον καὶ φρικαλέον ἔργον των.

Ἡ *κάμαρα* τῶν λούστρων εἶναι σκοτεινός τις καὶ ρυπαρὸς λάκκος, ἐν ᾧ καίει βρωμερὸς καὶ ἀπόζων ἐλαιόλυχνος, ἀνηρτημένος ἀπὸ καρφίου. Ὑπὸ τὸ τρέμον ἐκεῖνο τοῦ σκότους φῶς διακρίνετε πέντε ἢ ἓξ σκελετώδη παιδικὰ σώματα, ὠχρά, μὲ

βλέμμα θολὸν καὶ ἐσβεσμένον, πληρόνοντα τὸν κεφαλικὸν φόρον των εἰς τὸν σωματέμπορον, ὅστις τὰ ἐκμεταλλεύεται.

Μία καὶ ἡμίσεια ἕως δύο δρ. κατ' ἐλάχιστον εἶναι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἡμερησίας ἐργασίας. Τὰς δύο δρ. ὁ λοῦστρος ἐσύναξε πεντάραν πρὸς πεντάραν μὲ τὸν κόπον του, τὴν ἐργασίαν του, τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του. Ἔφαγε δέκα λεπτῶν ξηρὸν ἄρτον, ἵνα ἀνέπαφον τηρήσῃ τὸ ποσόν, ὅπερ ὁ δήμιός του θὰ τῷ ὑπεξαιρέσῃ τὸ ἑσπέρας. Ἀλλοίμονον ἐὰν ἡ ἡμέρα ὑπάρξῃ ὀλιγώτερον πρωσοδοφόρος. Ὁ *βούρδουλας* ἀνιλεῶς μαστίζει τὰ πλευρὰ τοῦ μικροῦ θύματος, κυλιομένου ἐν σπαρακτικῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ τὴν ἀποτρόπαιον τοῦ ἀθλίου ἐκείνου χεῖρα.

Διὰ τὸν λοῦστρον δὲν ὑπάρχει οὔτε Κυριακή, οὔτε ἑορτή, οὔτε καύσωνες κυνικοί, οὔτε πάγοι. Δὲν ὑπάρχει Θεός, οὔτε θρησκεία, οὔτε νόμος, οὔτε πολιτεία. Δὲν ὑπάρχει πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή. Δὲν ὑπάρχει αἴσθημα, φίλτρον, θωπεία, ἀγάπη, συμπάθεια. Ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατὴρ τὸν πωλοῦσι διὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη ἀντὶ ἑκατὸν ἢ διακοσίων δρ. Ὁ σωματέμπορος ἐκμεταλλευτὴς τὸν ἀφίνει γυμνόν, ἀνυπόδητον πεινῶντα, τὸν δέρει ἀνιλεῶς, πωλεῖ τὸ σῶμα του, τὴν ψυχήν του, τὴν ζωήν του, τὸ πνεῦμα του ἀντὶ τῶν 600 ἢ 800 δρ. ἃς ὁ λοῦστρος τῷ δίδει ἐτησίως ὡς εἰσόδημα.

Ὁ καταχθόνιος τῆς κοινωνίας καὶ ἀνθρωπότητος οὗτος ὑπονομευτὴς τελεῖ ἀθορύβως καὶ σιωπηλῶς τὸ στυγερὸν ἔργον του. Ἀντὶ πέντε ἢ ἓξ χιλ. δραχμῶν, ἃς ἐτησίως εἰσπράττει παρὰ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὄντων παραδίδει εἰς τὴν κοινωνίαν 5-6 κακουργίσκους, οὓς ἡ πεῖνα, τὸ ψῦχος, ὁ φόβος, αἱ κακουχίαι, ἡ στέρησις, ἡ ὀδύνη, ἡ πικρία, ἡ ἀπογοήτευσις ἐξηγρίωσε, διέφθειρε, κατέστρεψε. Οἵτινες βλέπουσι τὰ πάντα σκοτεινά, μαῦρα, τερατώδη, Οἵτινες ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἀδικίας, τῆς ἀπανθρωπίας, τῆς σκληρότητος ἧς θύματα τυγχάνουσιν ὀμνύουσιν ἐκδίκησιν, μῖσος, ἐξόντωσιν κατὰ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς, τῆς σκληρᾶς, τῆς ἀπανθρώπου, τῆς ἐγωϊστρίας κοινωνίας, ἥτις τοὺς ἐγκαταλείπει ἀσθενεῖς καὶ ἀπροστατεύτους εἰς χεῖρας δημίων. Αὐτοὺς οἵτινες διὰ τοῦ εἰσοδήματός των ἠδύναντο νὰ τρέφωνται καὶ ζῶσιν ἀνθρωπίνως, νὰ ἔχωσι δὲ κατ' ἔτος καὶ περίσευμα τουλάχιστον 300 δρ. ἐὰν εὑρίσκοντο ἐν τόπῳ πολιτισμένῳ.

Ὁ Σύλλογος Παρνασσὸς ἵδρυσε σχολεῖον τῆς νυκτός, ἐν ᾧ οἱ λοῦστροι ἀποκτῶσι στοιχειώδεις γνώσεις γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως. Ἀλλὰ τί νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν, ὅταν μανθάνῃ ἐκ τῶν βιβλίων, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι κοινὸς ὅλων πατήρ, ὅτι ἐξ ἴσου ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει πάντας, ὅτι ὁ ἐκτελῶν τὸ καθῆκον του ἀνταμείβεται, καὶ καθ' ἑκάστην, ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον εὑρίσκεται εἰν τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν νὰ ἀναγνωρίζῃ ὅτι θεὸς πατὴρ δὲν ὑπάρχει δι' αὐτόν, ὅτι οὐδεὶς τὸν ἀγαπᾷ, οὐδεὶς τὸν προστατεύει, ὅτι πάσχει, μαρτυρεῖ, βασανίζεται αὐτὸς ὁ τὸ καθῆκον του ἐκπελῶν, ὁ ἐργαζόμενος πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως.

Τί νὰ τὴν κάμῃ τὴν πνευματικὴν τροφήν, ὅταν τὸ σῶμα του πεινᾷ ἀπὸ τροφήν, ἀπὸ πλύσιμον, ἀπὸ καθαριότητα, ὅταν ριγῇ, τρέμει ἢ καίεται; Ὅταν οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς του δὲν τῷ χρησιμεύουν ἢ πρὸς ἀναμέτρησιν τῶν βασάνων καὶ θλίψεών του! Ὅταν διψᾷ ἀγάπην, στοργήν, θωπείας. Ὅταν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ νοῦς του, ἡ ψυχή του ἡ φαντασία του διαφθείρονται ὡς ἐκ τῶν αἰσχροτήτων, βωμολοχιῶν καὶ ἀθλιοτήτων ἃς ἀκούει καὶ ὧν ἀντικείμενον πολλάκις εἶναι.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπάρχουσιν ἄσυλα ζώων ἐγκαταλειπομένων ὑπὸ τῶν κυρίων των. Ὑπάρχουσιν ἑταιρίαι καὶ σύλλογοι προστατευτικοί, οἵτινες ἐσχάτως φοβερὸν κατὰ τοῦ Παστὲρ ἐξήγειραν πόλεμον, διὰ τὰς δοκιμὰς τῆς λύσης ἃς ἐπὶ κονίκλων καὶ κυνῶν ποιεῖται.

Ἐσχάτως εἶχον μεταβῆ εἰς Παρισίους Ἰσπανοὶ ταυρομάχοι. Ὁ σύλλογος τῶν Κυριῶν ὁ προστατεύων τὰ ζῶα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μετέβαινε σύσσωμος πρὸς ἀποδοκιμασίαν τῶν ἐκμεταλευτῶν τῶν δυστυχῶν ζώων, ἐπλήρωνε καὶ ὑπὲρ τὰ 150 φρ. καθ' ἑκάστην εἰς διαφόρους ἀγυιόπαιδας, οἵτινες συρίζοντες καὶ ἀποδοκιμάζοντες διέκοπτον τὰ θηριώδη ἐκεῖνα παίγνια.

Καὶ ἐδῶ προκειμένου περὶ ἀνθρώπων, περὶ παιδιῶν ὡς τὰ ἰδικά μας, μὲ ψυχήν, μὲ καρδιάν, μὲ αἰσθήσεις ὡς καὶ ἡμεῖς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνενοηθῶσι πέντε δέκα ἄνθρωποι ἄνδρες ἢ γυναῖκες, ἵνα ἐνοικιάσωσιν ἄσυλόν τι, ὅπερ διὰ τῶν χρημάτων τῶν λούστρων ἤθελον πληρόνει. Καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν δύο ἢ τριῶν γυναικῶν ὁ λοῦστρος νὰ εὑρίσκῃ κλίνην ἀχυρίνην, ἀλλὰ καθαράν, ὀλίγην τροφὴν ἐν συσσιτίῳ, ὀλίγην θερμότητα, ὀλίγην ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ προστασίαν καὶ θάρρος! Δὲν ἠδύνατο νὰ σχηματισθῇ ἐν παιδικὸν ταμιευτήριον καὶ τας οἰκονομίας τῆς ἡμέρας νὰ καταθέτῃ ὁ λοῦστρος ἐν αὐτῷ ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν! Καὶ οὕτω νὰ καταργηθῇ ἡ αἰσχρὰ σωματεμπορία καὶ νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοὺς αἱμοσταγεῖς ὄνυχας τῶν δημίων σωματεμπόρων ἡ πληθὺς τῶν θυμάτων, ἅτινα ἀντὶ νὰ ἐξασφαλίζωσι διὰ τῆς ἐργασίας των μέλλον ἔντιμον καὶ ἄνετον ἐξασφαλίζουσιν ἕδραν κακούργου.

Καὶ δὲν νομίζουν αἱ κυρίαι τῆς πόλεώς μας, αἱ μητέρες ἰδίᾳ, αἵτινες δὲν ὑστεροῦσι βεβαίως τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ κόσμου κατα τὴν εὐαισθησίαν, δὲν νομίζουν ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τῶν δυστυχῶν αὐτῶν εἰς τὴν τύχην των ἀποτελεῖ ἓν στίγμα, μίαν ἀνεξάλειπτον κηλίδα εἰς τὴν μητρικὴν καρδίαν των. Αἱ διϊσχυριζόμεναι ὅτι κάμνουν ὅ,τι δύνανται καὶ ὅτι μεμψιμοιροῦμεν ἀδίκως διὰ τὴν ἀδιαφορίαν των τί ἔπραξαν μέχρι σήμερον διὰ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ μικρά!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ἡ Α'.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ
Α'.

Ἡ τύχη, ἡ τυρλὴ καὶ ἄστατος, ἡ παράλογος καὶ μαινομένη κατέχει μόνη τὰ ἀπόρρητα τῆς Δημιουργίας, τὰς αἰνιγματώδεις καὶ ἀκαταλήπτους διὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν βλέψεις τοῦ Πλάστου.

Τὰ τέκνα μεγάλων τοῦ κόσμου βασιλιασῶν ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Ἡ κόρη γυμνόποδος χωρικῆς γίνεται κυρία κολοσσιαίου κράτους.

Ἐντὸς καλύβης ψυχρᾶς καὶ γυμνῆς ἐπίπλων, ἀκούονται φωναί, στεναγμοί, θρῆνοι. Ὁ λύχνος φωτίζει ἀμυδρῶς ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος παλαίουσαν πρὸς τὸν θάνατον γυναῖκα νεαρὰν καλλονῆς πλαστικωτάτης. Ἡ πτωχὴ κινεῖται ἀδιακόπως, συστρέφεται περὶ ἑαυτήν, ἵνα θερμανθῇ, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐπὶ ἐννέα μῆνας ἐν τοῖς σπλάγχνοις της σφαδάζουσαν ὕπαρξιν.

Ἀνὴρ νέος ἔτι φέρων τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ρώσσου ἔνδυμα ἵσταται ἐν ὀμηχανίᾳ πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ μαστιζομένης συντρόφου του. Αἴφνης κραυγὴ ὀξεῖα καὶ σπαρακτική, κραυγὴ ὑπερτάτου ἄλγους δέχεται ἐν τῷ κόσμῳ τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο βρέφος, δι' ὃ ἡ τύχη ἔπλεκε τὸ πολυτιμότερον καὶ πλουσιώτερον βασιλικὸν στέμμα.

Ἡ Αἰκατερίνα Ἀλεξίεβνα εἶδε τὸ φῶς εἰς μικράν τινα κωμόπολιν τῆς Λιβονίας τὴν 5ην Ἀπριλίου τοῦ 1689. Ἡ γέννησίς της δὲν ἐχαιρετήθη ὑπὸ χαρᾶς, ὡς συμβαίνει διὰ τὰ τέκνα τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων. Ἦτο ἓν στόμα περισσότερον διὰ τοὺς πτωχοὺς γονεῖς της καὶ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς ὑγείας τῆς μητρός της, ἥτις μετὰ τὸν τοκετὸν ἔπαθεν ἐκ χρονίας ἐπικινδύνου νόσου.

Ὀλίγα μετὰ τὴν γέννησίν της ἔτη ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινεν ὀρφανὴ πατρός. Ἡ ἐργασία μητρὸς καὶ θυγατρὸς μόλις ἐπήρκει εἰς τὴν συντήρησιν ἀμφοτέρων. Ἀνεπτύσσετο ἐν τούτοις ἡ Αἰκατερίνα ὡς ὡραῖον καὶ μυροβόλον ἄνθος. Ἡ μήτηρ της τὴν ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἂν καὶ εὐφυὴς καὶ προδίδουσα πνεῦμα καὶ νοημοσύνην ἔκτακτον ἐλάχιστον διὰ τὰ γράμματα κατέβαλε ζῆλον. Ἐρῶν ληθουριανὸς ἱερεὺς θελχθεὶς ἀπὸ τὴν ζωηρότητα καὶ χάριν τῆς κορασίδος ἀνέλαβε δωρεὰν νὰ τῇ διδάξῃ τὰ στοιχειώδη θρησκευτικὰ μαθήματα. Ἀλλ' ἡ δυστυχία παρηκολούθει κατὰ πόδας τὴν μικρὰν Αἰκατερίναν. Δεκαπενταέτης ἀπώλεσε καὶ τὸ μόνον καὶ ὕστατον στήριγμά της, τὴν καλὴν μητέρα της.

Ὁ ἀξιόλογος ἱερεύς, ὅστις ἐξετέλει παρ' αὐτῇ καθήκοντα διδασκάλου, τὴν προσέλαβεν εἰς τὸν οἰκόν του, ἵνα περιποιῆται τὰ τέκνα του καὶ ἀσχολῆται εἰς τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν. Ἡ Αἰκατερίνα ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ πλησίον τῶν θυγατέρων τοῦ ἱερέως ἐξέμαθε καὶ αὐτὴ μουσικὴν καὶ χορόν. Ὁ θάνατος τοῦ προστάτου της καὶ ὁ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Σουηδίας πόλεμος ἠνάγκασαν τὴν πτωχὴν κόρην νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὴν πόλιν Μαριεμπούργ, ἔνθα ἔζων ἀπομεμακρυσμένοι τῆς μητρός της συγγενεῖς.

Ὁδοιποροῦσα μόνη περιέπεσεν εἰς χεῖρας δύο Σουηδῶν στρατιωτῶν, οἵτινες δὲν ἤθελον βεβαίως σεβασθῆ τὴν νεότητα καὶ τὰ κάλλη της, ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε κατ' εὐτυχῆ συγκοιρίαν ὁ ὑπολοχαγός των, ὅστις συνέπεσε νὰ εἶναι υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος προστάτου της. Οὗτος καίτοι ἐπὶ πολλὰ ἀπουσιάζων ἔτη ἐκ τῆς πατρικῆς ἑστίας, οὐχ' ἧττον ἐνεθυμεῖτο τὴν Αἰκατερίναν Ἀλεξίεβναν, ἣν συνεπάθει διὰ τὰ τόσα δυστυχήματά της. Τῇ παρέσχε γενναίαν χρηματικὴν βοήθειαν καὶ τὴν ἀπέστειλεν ὑπὸ τὴν συνοδείαν πιστοῦ ὑπηρέτου πρὸς φίλον του τινα εἰς Μαρίενμπουργ.

Αὐτόσε ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο μικρῶν θυγατέρων τοῦ κ. Γλούκ, πρὸς ὃν εἶχε συστήσει αὐτὴν θερμῶς ὁ υἱὸς τοῦ προστάτου της. Ἀνέπτυξε δὲ τοιαύτην πρὸς τὰς κορασίδας ἐκείνου στοργήν, ὥστε ὁ πατὴρ χῆρος τῇ ἐπρότεινε νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρα του.

Ἡ Αἰκατερίνα ὅμως συμπαθοῦσα πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ εὐεργέτου της, ἀπεποιήθη εὐγενῶς τὴν τιμήν, ἣς ἠξίωσεν αὐτὴν ὁ κύριός της, καὶ ἐνυμφεύθη μετὰ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ὅστις εἶχεν ἀπωλέσει τὴν δεξιὰν χεῖρα εἰς τὴν μάχην. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της ἡ πόλις Μάριεμπουργ ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν Ρώσσων. Ὁ σύζυγός της ἀμέσως μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν τῶν γάμων διετάχθη νὰ ὁδηγήσῃ τὸν λόχον του κατὰ τῶν πολιορκητῶν. Μαχόμενος ἐδέχθη σφαῖραν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔπεσεν ἄπνους. Ἡ πόλις ἐκυριεύθη καὶ οἱ κάτοικοι παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀνιλεῶς εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον. Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ἔπιπτον θύματα των ἀγρίων παθῶν τοῦ νικητοῦ στρατοῦ. Ἡ Αἰκατερίνα φοβηθεῖσα καὶ ποθοῦσα νὰ σώσῃ τὴν τιμήν της ἐκρύβη ἐντὸς φούρνου, ὁπόθεν ἐξήχθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μενζικώφ, ποιουμένου ἔρευναν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

Ὁ στρατηγὸς ἐτρώθη ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς ὡραίας κόρης. Ἀλλ' ἐσεβάσθη τὴν καλλονὴν ὡς καὶ τὴν δυστυχίαν της. Τὴν ἐτοποθέτησε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις τὴν ἠγάπησε μετ' ἀληθοῦς ἀδελφικῆς στοργῆς. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ ἔνδοξος τῆς Ρωσσίας αὐτοκράτωρ ἐγευμάτιζε παρὰ τῷ Μεντζικώφ, ὅστις διέταξε ἵνα ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὑπηρετηθῇ κατὰ τὸ γεῦμα ὑπὸ τῆς ὡραίας αἰχμαλώτου Αἰκατερίνας Ἀλεξιέβνας.

Ὁ Τσάρος ἐγοητεύθη ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ χάριτος τῆς νέας ὀρφανῆς. Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε καὶ ὁ θαυμασμός του μετεβλήθη εἰς παράφορον πόθος, ἀμ' ὡς ἤκουσε τὴν Αἰκατερίναν διηγουμένην μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ νοημοσύνης καὶ θάρρους τὸν πολυπαθῆ βίον της. Ὁ ἔρως τοῦ κραταιοῦ μονάρχου ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος ἀντέκειτο πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ρωσσικῆς ἀριστοκρατικῆς εὐγενείας. Τὸ πάθος του ὅμως κατέρριψε πάντα φραγμὸν καὶ κατὰ τὸ 1707 ὁ αὐτοκράτωρ Πέτρος ἐνυμφεύθη ἀνεπισήμως καὶ μυστικῶς τὴν Αἰκατερίναν Ἀλεξίεβναν, ἣν κατὰ τὸ 1712 ἀνεγνώρισε δημοσίᾳ ὡς σύζυγόν του καὶ ἥτις ἀνῆλθε τὸν θρόνον, στεφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου της μετὰ ἑδώδεκα ὅλα ἔτη, ἤτοι κατὰ τὸ 1724.

Ἄννα Δημητριάδου.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τὸ φθινόπωρον ἐξαπλεῖ τὸ συνεφῶδες ἀλεξήλιόν του πρὸ τοῦ φωτεινοῦ τοῦ ἡλίου δίσκου, σκιάζει τὰ κρυστάλλινα ρυάκιά μας, ποτίζει μὲ δάκρυα τοὺς τάφους καὶ μὲ γλυκείας ὀνειροπολήσεις τὰς ψυχάς μας.

Καὶ φέρει ὡς γλυκείας συνοδοὺς τὰς ὡραίας ἡμέρας τῶν μακρυνῶν περιπάτων ἀνὰ τοὺς σκιεροὺς καὶ μελαγχολικοὺς ἀγρούς. Τὸ φθινόπωρον ἦλθε καὶ ἐσήμανεν ἡ θλιβερὰ ὥρα τῆς ἀφώνου ἀγωνίας τῶν πολυχρόων ψυχῶν, ὧν αἱ ὑποτρέμουσαι πτέρυγες ἀδυνατοῦσι νὰ ἀνυψωθῶσιν πλέον εἰς τοὺς αἰθρίους ὁρίζοντας. Τὸ φθινόπωρον ἦλθε καὶ ὁ φλοισβίζων ρύαξ ὡς γέρων φιλάργυρος συμπαρασύρει βραδέως καὶ θωπευτικῶς διὰ μέσου τῆς σμαραγδίνης ἔτι χλόης δράκα χρυσιζόντων φύλλων, τῶν πρώτων φθινοπωρινῶν θυμάτων.

Τὸ φθινόπωρον ἦλθε καὶ αἱ ἡμέραι παρέχονται ταχέως καὶ αὐταὶ αἱ μαγικώτεραι ἀναμνήσεις μας ἁρπαζόμεναι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ Ὀκτωβρίου. Το φθινόπωρον ἦλθε καὶ κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας οὐδὲν ἄστρον λάμπει ἐπὶ τοῦ πενθοῦντος στερεώματος, καὶ ἐν τῇ μονοτόνῳ ἡσυχίᾳ καὶ μονόσει αἰσθάνεταί τις τὴν μαγικὴν ἁρμονίαν τῆς ἀποκοιμωμένης φύσεως. Εἰς τὸ θνῆσκον ἄρωμα τῆς ἀποχαιρετώσης τὴν φύσιν ζωῆς, εἰς τὴν φιλάρεσκον ῥικίασιν τῶν φύλλων, ἅτινα πρὶν ἢ ἐκπνεύσωσι στολίζονται μὲ τὸ ὡραιότερον χρῶμά των ἀνευρίσκω χαράν, ἀπόλαυσιν, τέρψιν.

Θαυμάζω τὴν ὀξείαν καὶ συρίζουσαν μουσικὴν, ἣν ὁ ἄνεμος τονίζει ἀποπνέων τὴν λυσσώδη ὀργήν του διὰ μέσου τῶν χλωμῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ ὡς λύρα πένθιμος ἀντηχῶν ἀνὰ τοὺς ἀπεράντους τοῦ οὐρανοῦ θόλους.

Ροφῶ ἡδονικώτατα ἐν τῇ δροσερᾷ τῆς φύσεως φρικιάσει τὰ τελευταῖα ἀρώματα, ἅτινα ἐξατμίζονται εἰς τὸν ἀέρα καὶ προσκολῶ μετὰ φανατισμοῦ τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν μετ' ὀλίγον οὐδὲν θὰ κοσμῇ ἄνθος.

Ἡ φύσις ἐξαντληθεῖσα βυθίζεται εἰς τὴν χειμερινὴν νάρκην της καὶ ἤδη φαίνεται παράλυτος ὡς πτέρυξ πτηνοῦ, συντριβεῖσα ὑπὸ σφοδρᾶς πνοῆς ἀνέμου. Καὶ ὅμως θὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλιν ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ σήμερον θλιβερὰ καὶ μελαγχολικὴ αὕτη φύσις, θὰ ἀναλάμψῃ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν σκότους, θὰ ἀναστῇ ἐκ τοῦ τάφου, ἐνῷ σήμερον θάπτεται.

Οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς διαδέχεται τὴν μαύρην καὶ σοτεινὴν ἀπελπισίαν, ἡ γαλήνη τὴν τρικυμίαν, οἱ γέλωτες τοὺς θρήνους.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ νὰ ἀναδείξῃ ἐν τῷ αἰῶνι ἡμῶν γυναῖκας διαπρεπούσας εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως κλάδον ἐπιστημονικὸν ἢ πρακτικὸν, ἰδιωτικὸν ἢ δημόσιον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Διεθνοῦς ἐν Παρισίοις συναγωνισμοῦ τῶν πυροσβεστῶν εἴχομεν τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμεν μετὰ τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὑπὲρ τὴν Μάγχην γειτόνων μας καὶ τὰς ἀντιπροσώπους τῶν **firewomen** πυροσβεστριῶν κυριῶν τῆς Μαγχεστρίας, ἐννέα τὸν ἀριθμόν, μέλη τακτικὰ τῆς **Life-saving Brigade Corbs Staff.**

Ἡ ἑταιρία αὕτη ὅλως ἰδιωτικὴ ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν της δέκα πέντε γυναῖκας, ὧν ἡ παρουσία σκοπεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἀγγλικαὶ ὑδραντλίαι εἶναι τόσον εὐκίνητοι, ὥστε καὶ τρυφεραὶ γυναικεῖαι χεῖρες νὰ δύνανται νὰ χειρίζωνται αὐτάς.

Ἐκ τῶν ἐννέα κυριῶν ἡ μὲν μὶς **Mortemer** φέρει βαθμὸν ἀξιωματικοῦ, προΐσταται δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπεσταλμένων. Αἱ δὲ μὶς Νίκολς, Βέσελλ, Ρούσσελ, Πριτσάρ, Γίεφς φέρουσι βαθμὸν ὑπαξιωματικῶν. Ἡ διοργανώσασα τὸν συναγωνισμὸν τοῦτον ἐπιτροπὴ προσήνεγκεν εἰς τὴν μὶς Μόρτεμερ ὡραίαν ἐκ λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν ἀνθέων ἀνθοδέσμην, ἣν φέρουσα ἀνὰ χεῖρας, ἔβαινεν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συναδέλφων της. Αἱ ὀκτὼ κυρίαι εἶποντο τῆς Μίς Μόρτεμερ βαίνουσαι βῆμα στρατιωτικώτατον. Ἡ δευτέρα ἔφερε σημαίαν Ἀγγλικήν, ἐπὶ τὸν ἱστὸν τῆς ὁποίας ὑψοῦτο κράνος. Εἰς τοῦτο ἦσαν κεντημέναι διὰ χρυσῶν ταινιῶν αἱ λέξεις: *Πυροσβεστικὰ τάγματα τῆς Ἀγγλίας.* — *Ἐπίσκεψις πρὸς τὴν Γαλλίαν.* Ὄπισθεν τῶν κυριῶν ἠκολούθουν οἱ ἄνδρες πυροσβέσται ὀγδοήκοντα περίπου, ἀντιπροσωπεύοντες πάντα τὰ τάγματα τοῦ Λονδίνου ὡς καὶ τοὺς δέκα ἑπτὰ δήμους τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν κυριῶν εἶναι κομψὴ καὶ χαρίεσσα. Συνίσταται ἀπὸ περικόρμιον στενότατα ἐφηρμοσμένον εἰς τὸ σῶμα ἐκ κυανοῦ ἐριούχου μὲ μεγάλας ἀνεστραμμένας τὰς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τοῦ λαιμοῦ ἄκρας, ἐπεστρωμμένας δι' ἐρυθροῦ ἐριούχου καὶ ἐστολισμένας διὰ μεγάλων ἐρυθρῶν κομβίων. Ὑπὸ τὴν μικρὰν καὶ χαριεστάτην στολὴν ταύτην, φέρουσιν ἐσθῆτα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρώματος μετ' ἐρυθρῶν παρυφῶν, μέχρι τῶν γονάτων διήκουσαν. Τοὺς πόδας των — *διάλου Ἀγγλικοὺς* — ὑποδύουσιν ὑποδήματα ὑψηλὰ μέχρι γονάτων ἐκ μέλανος καὶ καλῶς ἐστιλβωμένου καὶ βερνικωμένου λεπτοῦ δέρματος.

Φέρουσι πιλίκιον, σχήματος γυναικείου πίλου *Τὸκ* ἐξ ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κεντημένη κοκάρδα χρυσῆ, φέρουσα τὰς λέξεις: **Life-saving Brigade** καὶ ἐρυθροῦν σταυρὸν ἐπὶ τεμαχίου λευκοῦ ἐριούχου. Τὴν αὐτὴν κοκάρδαν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους των.

Ἦσαν ὅλαι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ εἶχον στάσιν ἀρρενωπήν πως καὶ ἀρειμάνιον. Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήσεις ὑπεδέχθησαν τὰς θαρραλέας ταύτας γυναῖκας, αἵτινες ἀφωσίωσαν τὸν βίον των εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Παρίσιοι — Λουΐζα Κερμέρ.

ΣΧΕΣΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥ

Διὰ τὸν σύνδεσμον τοῦ σχολείου καὶ τοῦ οἴκου πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀνάγκη δύο συνθῆκαι αὐστηρῶς νὰ κρατῶνται· α') Ἑκάτερον μέρος νὰ ἀναγνωρίζῃ τὰ δίκαια τοῦ ἄλλου, καὶ β') ἀμφότερα ἐνεργῶς νὰ συμβοηθῶνται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ. Ὅταν π. χ. οἱ γονεῖς περιφρονῶσι τὸν διδάσκαλον, ὅταν συντελῶσιν εἰς τὸ νὰ καταστρέφηται ἡ τάξις τοῦ σχολείου, ἑνὶ λόγῳ, ὅταν ἀντιδρῶσιν εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ διδασκάλου, τότε ματαιοῦται ὁ σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλ' ἐπίσης πολλάκις καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους προέρχονται τὰ σφάλματα. Διδάσκαλοί τινες προκαλοῦσι τὴν περιφρόνησιν διὰ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ἐκπληροῦσι τὰ τῆς ἀποστολῆς των. Τόσον ὀλίγον θεωροῦσι τοὺς γονεῖς ὡς συμμάχους αὐτῶν εἰς τὸ ἔργον των, ὥστε παραβλέπουσιν αὐτοὺς ὅλως. Ἐκ τούτου σχολεῖον καὶ οἶκος ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν. Τότε δὲ τὸ σχολεῖον ἡττᾶται, καὶ ὁ διδάσκαλος καθίσταται μισητὸς εἰς τοὺς μαθητάς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ὅταν τὸ σχολεῖον καὶ ὁ οἶκος δὲν σέβωνται τὰ ὅρια ἑκατέρου. Οὕτω ὡς πρὸς τὸν χρόνον, οὔτε ὁ οἶκος πρέπει ν' ἀρνῆται εἰς τὸν παῖδα τὸν χρόνον τὸν ὡρισμένον διὰ τὸ σχολεῖον, οὔτε τὸ σχολεῖον πρέπει ν' ἀντιποιῆται τῶν ὡρῶν, ὅσας ὁ μαθητὴς δικαιοῦται νὰ μεταχειρισθῇ διὰ τὸν οἶκον. Ἀλλ' ὁ μὲν οἶκος πρέπει νὰ παρέχῃ εἰς τὸν παῖδα τὰς ὥρας, ὅσαι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν κατ' οἶκον μελέτην καὶ ἐκτέλεσιν τῶν γραπτῶν θεμάτων του, ὁ δὲ διδάσκαλος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑποβολικὸς μηδὲ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐργασίαν ὑπερβαίνουσαν τὸ δίκαιον μέτρον. «Πρέπει μὲν, λέγει ὁ **Kühne** ν' ἀπαιτῶμεν πάντοτε πλήρη καὶ ἐπιμελῆ τὴν κατ' οἶκον ἐργασίαν διὰ τὰ ἐν τῷ σχολείῳ μαθήματα· ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι πρέπει νὰ μένωσι καὶ ὧραι ἐλευθερίας καὶ σχολῆς καὶ νὰ μὴ προσθέτωμεν νέαν κατ' οἶκον ἰδιωτικὴν διδασκαλίαν (προγύμνασιν), ἥτις θεραπεύει μᾶλλον ἰδιαιτέρους σκοποὺς ἢ τὰς ἀνάγκας τοῦ παιδός, καὶ ἥτις ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν παιδιὰν καὶ ἄνεσιν».

Κατὰ τῶν δημοσίων σχολείων ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ἐνστάσεις.

α'.) Οἱ παῖδες διὰ τοῦ σχολείου ἀποξενοῦνται ἀπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

β'.) Οἱ παῖδες ὑπάγονται εἰς ξένην δίαιταν πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς τὴν ἀτομικὴν αὐτῶν ἰδιότητα.

γ'.) Εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς κινδύνους διαστροφῆς.

Πρὸς ταῦτα ἀποκρινόμεθα ὅτι, α'.) ἡ οἰκογένεια δὲν ἔχει πάντοτε τὰ μέσα, ὅπως ἀσφαλίσῃ εἰς τὸν μέλλοντα πολίτην τὴν ἀναγκαίαν γενικὴν μόρφωσιν.

β'.) Τὸ δημόσιον σχολεῖον εἶναι πολὺ ἁρμοδιώτερον νὰ ἀναθρέψῃ τὸν παῖδα διὰ τὸν βίον, ἐπειδὴ δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ μεταδώσῃ τότε γνῶθι σαυτὸν καὶ γνώσεις περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ κόσμου ἀσφαλέστερον ἢ ἡ ἰδιωτικὴ κατ' οἶκον διδασκαλία.

γ'.) Τὸ σχολεῖον εἶναι ἁρμοδιώτερον διὰ τὴν μόρφωσιν ἀληθοῦς χαρακτῆρος, ἢ ἡ μόνωσις τοῦ παιδὸς ἐν τῇ κατ' οἶκον μεμονωμένη διδασκαλία.

Τέλος, ἡ κατ' ἰδίαν ἐν τῷ οἴκῳ διδασκαλία τῶν παίδων μόνον εἰς ἐξαιρετικάς τινας περιστάσεις δύναται νὰ ἐπιτρέπεται.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) — Ἀσπασία Βλ. Σκορδέλη.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΠΑΘΟΣ.

Συμπάθεια εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἐνδομύχου ἑλκυστικῆς τῶν αἰσθήσεων δυνάμεως. Πάθος εἶναι προϊὸν συνήθους ἐγκεφαλικῆς ἐξάψεως.

Ἡ συμπάθεια φαιδρύνει, ζωογονεῖ τὸ σῶμα. Τὸ πάθος τὸ ἐξαντλεῖ καὶ τὸ φονεύει. Ἡ φιλία εἶναι συμπάθεια. Ὁ ἔρως, ἡ ὀργή, τὸ μῖσος, ὁ φθόνος, ἡ μιτανθρωπία εἶναι πάθη. Ἡ ἕξις ἐκπίπτουσα εἰς βαθμὸν καταχρήσεως μεταβάλλεται εἰς πάθος: πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου, τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τοῦ καπνοῦ, τῶν γυναικῶν.

Τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ ἐπιτακτικαὶ ἐπιθυμίαι αἱ κακῶς συγκρατούμεναι ἢ κακῶς διευθυνόμεναι μεταβάλλονται ἐπίσης εἰς πάθη: ἡ φιλαργυρία, ἡ ἐκδίκησις, ἡ ὑπερηφάνεια ἡ οἴησις εἶναι πάθη, ἅτινα ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ πόθου τῆς κατακτήσεως, τῆς ἐπιδείξεως, τῆς κυριαρχίας, τῆς ἐκθαμβώσεως, ἅτινα ἀντλεῖ τις εἰς ἀκατανόητον ἐγωϊσμὸν μὴ μετριαζόμενον ὑπὸ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς φρονήσεως.

Ὅλα τὰ πάθη εἶναι κακὰ ἐπιβλαβῆ, ἀξιόμεμπτα.

Διὰ τὴν κοινωνίαν εἶναι παραίτια ἀφορήτων ἀνωμαλιῶν. Διὰ τὸ ὑπ' αὐτῶν κυριευόμενον ὑποκείμενον εἶναι ἡ ἀφετηρία παντοειδῶν καὶ πολυαρίθμων ἀσθενειῶν.

Ἡ φιλοδοξία, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ φιλαργυρία γεννῶσι τὴν παραφροσύνην. Ἡ μισανθρωπία καὶ ὁ φθόνος τὴν αὐτοκτονίαν. Τὸ μῖσος, ἡ ὀργή, ἡ μνησικακία καὶ ἡ ἐκδίκησις τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν δολοφονίαν. Ἡ μέθη τὰς παθήσεις τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ μαλθακότης τὴν μαλάκυνσιν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τὴν ἀρθριτικὴν παραλυσίαν.

Καὶ ὁ ἔρως, Κυρία μου, μὲ ἐρωτᾶτε;

Ὁ ἔρως σας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ τὸν ἀναβιβάζετε, ἐκ τοῦ προσώπου, ὅστις τὸν συμμερίζεται μεθ' ὑμῶν. Ἐὰν εἶναι καλῶς τοποθετημένος καὶ καλῶς διαμοιρασμένος εἶναι φυσικὸς πόθος, φυσικὴ τῆς ψυχῆς ἀνύψωσις. Ἀλλ' ἔρως τυφλός, ἔρως παράλογος, ἔρως κακῶς τοποθετημένος, ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυσανάλογοι ἔρωτες μεταξὺ ἀνθρώπων διαφόρου ἀνατροφῆς, διαθέσεων, αἰσθημάτων, κοινωνικῆς θέσεως ἔχουσιν ὡς συνέπειαν τὴν διαφθορὰν καὶ ἀπόγνωσιν πολλάκις δὲ καὶ τὸν θάνατον τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν ἀποκτήνωσιν καὶ ἐξάντλησιν τῶν ἀνδρῶν.

Ὁ ἀληθὴς ἔρως, ὁ διαρκής, ὁ σταθερὸς στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῆς λογικῆς, τῆς καλαισθησίας καὶ τέλος ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης. Ἐκτὸς τῶν ὁρίων τούτων ὁ ἔρως εἶναι πάθος, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ καταπολεμῶμεν καὶ τοῦ ὁποίου νὰ θριαμβεύωμεν.

Ἄννα Μίττελ Ἰατρός.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ πρωτοτυπία τοῦ ἰχθύος τούτου, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ πτύῃ τὰ ἐντόσθιά του ἐν στιγμῇ μανίας, ἀλλὰ βαίνει αὕτη μακρότερον ἔτι, διότι ὅταν πεινᾷ δάκνει οἷον δήποτε μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅπερ βραδύτερον, ὅταν δὲν στερεῖται οὗτος τροφῆς, φύεται καὶ ἀνακαινίζεται. Πόσοι δυστυχεῖς ὑποφέροντες ὑπὸ πείνης θὰ ἐπιθύμουν ὅπως ἠδύναντο νὰ πράξωσι τὸ αὐτό!

Ἐν τῇ Κιτρίνῃ θαλάσσῃ εὑρίσκεται ὁ **bgon-uo-bgé** ἢ ὁ δι' ὄξος πολύπους, ἐκ τῶν μᾶλλον ἀλλοκότων καὶ δυσειδῶν πλασμάτων. Ἡ ὄψις του εἶναι ἀπεχθὴς καὶ θὰ ἐνομίζετο ὡς νεκρὰ μάζα, ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὸν ἐγγίσῃ τις λαμβάνει ζωήν, συντέλλεται καὶ διαστέλλεται καὶ μιμεῖται τὰ πλέον ἐκκεντρικὰ σχήματα.

Τοῦ πλάσματος τούτου μία μόνη ἰδιότης, εἶναι γνωστή, ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτοῦ δύναμις ὅπως παράγῃ ἐξαίρετον ὄξος. Ἡ συνταγὴ εἶναι ἁπλουστάτη· θέτουσιν αὐτὸν ἐντὸς μεγάλου ἀγγείου περιέχοντος γλυκὺ ὕδωρ καὶ προσθέτουσι δύο ἢ τρία ποτήρια οἰνοπνεύματος. Μετὰ πάροδον μηνὸς τὸ ὑγρὸν τοῦτο μεταποιεῖται εἰς ἐξαίρετον ὄξος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαία χημικὴ τις ἐργασία ἢ ἑτέρα ἕνωσις. Ἐπιτευχθείσης τῆς πρώτης μεταποιήσεως, ἡ πηγὴ εἶναι ἀνεξάντλητος, καθότι ἐφ' ὅσον ἀντλεῖ τις ἐκ ταύτης πρὸς κατανάλωσιν, ἀρκεῖ νὰ προσθέτῃ τὴν αὐτὴν ποσότητα καθαροῦ ὕδατος, ἔχει νέον ὄξος. Ὁ δι' ὄξος πολύπους εἶναι χημικὸς ἀρκετὰ ἐπιτήδειος.

Ἀλλ' οὗτος εἶναι μᾶλλον ἡ μαγευμένη φιάλη τοῦ **Robert-Koubin** καὶ ἀνεξάντλητον δοχεῖον ὄξους. Περιηγηταὶ καὶ φυσιοδίφαι ἐπιβεβαιοῦσι τὴν μοναδικὴν ταύτην ἰδιότητα τοῦ **pgou-uo-bgé**. Ἐν τῇ *Κινεζικῇ του αὐτοκρατορίᾳ* ὁ πατὴρ **Huc** ἀφιεροῖ πολλὰς σελίδας εἰς τὸν παράγοντα ὄξος πολύπουν, δὲν φείδεται δὲ ἐπαίνων περὶ τῆς ἐξαιρέτου ποιότητος τοῦ προϊόντος του. Ὡς ὁ πολύπους τοῦ γλυκέος ὕδατος, οὕτω καὶ ὁ **bgou-uobgé** εὐκόλως πολλαπλασιάζεται διὰ βλαστῶν καθότι ἀποκοπέντος ἀμόρφου αὐτοῦ τεμαχίου, ἄρχεται τοῦτο νὰ βλαστάνῃ ὡς ἀπὸ ἐκμάδος, αὐξάνει τελειοποιεῖται καὶ συμπληροῦται, καθίσταται δὲ ἀμεμπτον καὶ τέλειον ὄν, γινόμενος ὡς οἱ πρόγονοί του, θαυμαστὸς κατασκευαστὴς ὄξους. Ἀρκεῖ νὰ κόψῃ τις εἰς τεμάχια τὸν πολύποδα τοῦτον, ὅπως ἐξ ἑνὸς ἐργάτου κάμῃ ὁλόκληρον ἐργοστάσιον. Ἀντὶ δὲ νὰ προσφέρητε εἰς φίλον λίτρας τινὰς ὄξους, δὲν ἔχετε ἢ νὰ τῷ δώσητε μέλος ἐκ τοῦ κατασκευαστοῦ. Τὸ μέλος τοῦτο θέλει γίνει, μὲ τὴν σειράν του, χημικὸς καὶ παραγωγός.

Τοιοῦτος ὁ **bgou-no-pgé** τῆς Κιτρίνης. Μὲ τὸ παράδοξον

τοῦτο ζῶον ἔχει τις ὑπὸ τὴν χεῖρα του τὸν παντοπώλην καὶ τὴν σαλάταν του, ὅλως ἠρτυμένην. Ὁ δὲ ὄζος πολύπους, δὲν εἶναι ζῶον ἀλλὰ δοχεῖον.

Μίαν ἡμέραν ἡ φύσις ἔλαβεν ἅπαντας τοὺς πολυτίμους αὐτῆς λίθους καὶ δι' αὐτῶν ἐκάλυψε τὸν τριχόδοντα (chétopon), τὸ ζῶν τοῦτο κόσμημα τῶν θαλασσῶν. Ὁ μετάξινος χιτών του εἶναι κόσμημα λάμπον ἐκ μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων, ἡ δὲ λευκὴ ὡς ὁ ἄργυρος ἐσθῆς αὐτοῦ, ἐπληρώθη διὰ μαργαριτῶν ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ διὰ τῶν πλουσιωτέρων εἰκόνων, ὑπὸ τοῦ ἐξόχου καλλιτέχου, ὅστις ὀνομάζεται ἥλιος.

Εἶναι γνωστὸς ἐπὶ ὡραιότητι ὁ ἐκ χρυσοῦ καὶ πορφύρας Ἀντίνους οὗτος, ὅστις οὐδέποτε κάμνει ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης μυστηριώδη καλύπτραν, ἀλλ' ὅστις λικνίζεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων ὡς πυροτέχνημα, καὶ ὅστις ἐπὶ τῆς πλημμυριζομένης ὑπὸ τοῦ ἡλίου παραλίας ἐπιδεικνύει τὸν χρυσοῦν αὐτοῦ θώρακα τοῦ ὁποίου ἕκαστον λέπιον εἶναι ἀστήρ.

Οἱ τριχόδοντες συναθροίζονται ἐνίοτε ἐν τῇ λεκάνῃ βράχου, ὁπότε εἶναι οὗτοι σωρὸς πολυτίμων λίθων καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐν τῇ μυστικῇ ταύτῃ γωνίᾳ ἡ θάλασσα ἔκρυψε τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέματός της.

Πολὺ ὀλίγον θὰ ὡμίλουν περὶ τοῦ τριχόδοντος, ἐὰν οὗτος εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνον τὴν ἀπαράμιλλον καλλονήν του. Ἀλλ' αἱ ἰδιότητες αὐτοῦ ὑπερβάλλουν τὴν λάμψιν του, τὰ δὲ ἤθη του εἶναι περιεργότερα τῆς θήκης τῶν πολυτίμων αὐτοῦ λίθων. Ὁ τριχόδους εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ μᾶλλον ἐκπλήττων κυνηγὸς καὶ ὁ θαυμαστότερος σκοπευτὴς ἐξ ὅσων δύναται νὰ φανταση τις.

Τὸ στόμα τούτου συνίσταται ἐκ σωλῆνος τελείας λεπτότητος καὶ θαυμασίας κατασκευῆς. Εἶναι τοῦτο ἀντλία καὶ τηλεβόλον ταὐτοχρόνως.

Ὅτε οὗτος βλέπει τὴν λείαν αὐτοῦ, κομψὴν μυῖαν τῶν τροπικῶν, χρώματος πρασίνου ἢ κυανοῦ, βόσκουσαν ἐπὶ τῶν θαλασσίων φυτῶν, πλησιάζει κολυμβῶν καὶ ἀφοῦ φθάση ταύτην εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἓξ ποδῶν, σταματᾷ, παρασκευάζει τὸν σωλῆνά του, ἤθελον νὰ εἴπω θέτει ἐπὶ σκοπὸν τὸ ὅπλον αὐτοῦ καὶ βάλλει σταγόνα ὕδατος διὰ τοῦ σωληνοειδοῦς στόματός του. Ἡ ὑδατίνη αὕτη σφαῖρα, οὐδέποτε ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ της καὶ ἡ μυῖα πίπτει ἐσκοτισμένη ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Μὲ δύο κτυπήματα τῶν πτερυγίων του, ὁ τριχόδους φθάνει, λαμβάνει τὴν λείαν του ἀσφυκτιῶσαν κατὰ τὰ τρία τέταρτα καὶ καταπίνει ταύτην, μὲ ἣν ἀβρότητα ὁ μυιτρόχιλος σβύνει τὴν δίψαν αὐτοῦ εἰς σταγόνα δρόσου. Ὁ τριχόδους βάλλει κατὰ τῆς μυίας ὡς διὰ τόξου ἢ πιστολίου, οὐδέποτε δὲ ὁ ἐπιδέξιος κυνηγὸς ἐπανέρχεται ἄπρακτος.

Αἱ Ἰαβαῖαι δέσποιναι ἀρέσκονται ὅπως συντηρῶσι τριχόδοντας ἐντὸς ἀγγείων ἐκ πορσελάνης, ἀληθὲς σκοπευτήριον ἐγκαθιστῶσαι ἐπ' αὐτῆς. Ὁ σκοπὸς εἶναι μυῖα ἀγωνιζομένη εἰς τὸ ἄκρον νήματος καὶ καθ' ἧς εἶναι πάντοτε ἕτοιμος ὁ χαρίεις πυροβολητής. Μόλις παρατηρήσει ταύτην τὸ δυστυχὲς ἔντομον εἰθεται ἐπὶ σκοπόν, τὸ κτύπημα ἔρχεται καὶ μετὰ θανατηφόρου ἀκριβείας τιτρώσκεται πάντοτε ἀλανθάστως ὁ ζῶν οὗτος σκοπός.

Τούλα Κόκκαλη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ φθινοπωρον εἶναι ὡραία καὶ εὐχάριστος τῶν Ἀθηνῶν ἐποχή. Ἡ ἀφόρητος καὶ αὐχμηρὰ τοῦ θέρους θερμότης μετριάζεται. Οἱ ὀρμητικοὶ καὶ πυρίπνοες ἄνεμοι καταπαύουσι καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δροσεραὶ βροχῆς σταγόνες πλύνουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων μας καὶ κατακαθίζουσι τὰ κύματα τοῦ κονιορτοῦ.

Εἶναι ἡ διάμεσος μεταξὺ θέρους καὶ χειμῶνος ὥρα. Αἱ ἀτθίδες μας φέρουσιν ἔτι τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἀνοικτοχρόους θερινὰς ἐσθῆτας των, ἀλλ' ἀντὶ ριπιδίου ἀναρτῶσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐλαφρὸν καὶ χάριεν ἐπανωφόριον, ὅπερ ἐν περιπτώσει μεταβολῆς ἀτμοσφαιρικῆς ρίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Τοῦ συρμοῦ τὸ ἐπανωφόριον εἶναι τὸ εἶδος ράπτου. Δηλαδὴ τὰ προσηρμοσμένα ἐκεῖνα ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα ράπται μόνον ἐπιτυγχάνουσι. Χρώματος κυανοῦ βασιλικοῦ, μπέζ, καπνοῦ, ἐλαίου, κατ' ἐκλογήν. Πάντοτε δὲ τὸ συζευγνύμενον καλλίτερον μετὰ τοῦ χρώματος τοῦ φορέματος ἢ τοῦ προσώπου. Ὁλόκληρος ἡ ἐνδυμασία τῶν κυριῶν ἁπλουστάτη. Ἡ μακρὰ μέση καὶ τὸ ὀρθὸν περιλαίμιον προδίδουσιν εἰς τὴν γυναῖκα ὕφος ἱπποτικώτατον, ὅπερ τόσῳ θαυμασίως ἁρμόζει εἰς τὰς κυρίας, ἐνόσῳ αἱ κινήσεις καὶ ἡ στάσις των εἶναι σεμνὴ καὶ γλυκεῖα, καὶ οἱ τρόποι των διακεκριμένοι. Ἐνόσῳ ἐν μιᾷ λέξει δὲν ἀνδρίζουσι.

Πλὴν τοῦ ἐπανωφορίου τούτου συνειθίζεται καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ψυχροτέρους μῆνας τὸ ποδῆρες ἐπανωφόριον, μὲ περιχειρίδας τεραστίας, ἐξικνουμένας μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς ἐσθῆτος. Τὸ ἐπανωφόριον τοῦτο φέρει ὡς ἐξαρτήματα χάνδρας καὶ ἐκ μεταξωτῶν σειρητίων ποικίλματα (πασμαντερί) Δυστυχῶς τὸ ἐπανωφόριον μὲ τὰς πεπλοειδεῖς χειρίδας δὲν ἁρμόζει καλῶς πρὸς ὅλα τὰ ἀναστήματα. Κυρία μικροῦ ἀναστήματος. φέρουσα τὸ ἐπανωφόριον τοῦτο μὲ καμπυλοειδὴ ὀσφὺν καὶ μὲ χειρίδας συρομένας ἐπὶ τῆς γῆς, ὁμοιάζει πτηνὸν μὲ δυσαναλόγους πτέρυγας, αἵτινες ὄχι μόνον δὲν τὸ βοηθοῦσι νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμποδίζουσι νὰ κινηθῇ.

Λοιπὸν αἱ μικραὶ τὰ tailleur καὶ αἱ μεγάλαι τὰ πεπλοφόρα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πῶς νυμφεύονται οἱ χωρικοὶ τῆς Ἱσπανίας.— Ὅταν νέος τις ἐπιθυμῇ νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον νεάνιδα, δηλοῖ τοῦτο διὰ τῆς ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας καὶ ὥρας μεταβάσεώς του παρ' αὐτῇ. Τὴν τρίτην ἡμέραν λησμονεῖ δήθεν τὴν ράβδον του. Ἐὰν ἡ νεᾶνις τον δέχεται κρατεῖ τὴν ράβδον, ἐὰν ὄχι, μόλις οὗτος ἐξέλθῃ τῆς θύρας, ἡ ράβδος ρίπτεται ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ὁ δυστυχὴς γαμβρὸς ἀποσύρεται.

Λεμβοῦχος ὑπερεκατοντοῦτις — Ἐν τῇ πόλει τῆς Γαλλίας Δουνκερα τὸν τίτλον ἀρχιλεμβούχου φέρει γυνὴ ἡλικίας ἑκατὸν δύο ἐτῶν. Ἡ λέμβος της σταθμεύει πάντοτε ἐν τῇ διώρυγι τοῦ Φούρν καὶ πρώτη πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς διαπορθμεύει ἡ ἡρωϊκὴ ναῦτις τοὺς ἐργάτας τοῦ ἐν Φούρν ἀνθρακορυχείου.

Παράδοξον φαινόμενον. — Παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Νέας Γῆς πλοῖον τι ἐρυμουλκήθη ὑπὸ τεραστίας φαλαινης. Ὁ παράδοξος οὗτος ρυμουλκὸς καταδιώκων τὸ πλοῖον περιεπλάκη ὅλως ἀκουσίως εἰς ἓν των καμάκων τῆς ἀγκύρας. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἀγῶνες του ὅπως ἀπαλλαγῇ ὤθουν τὸ πλοῖον μετὰ τοσαύτης ἀστραπιαίας ταχύτητος, ὥστε ἐντὸς δύο ὡρῶν διήνυσε δρόμον ὡρῶν δεκατετσάρων.

Ὁμὰς Ἀμερικανίδων ποδηλατριῶν. Κατ' αὐτὰς ἀφίχθη εἰς Παρισίους πολυάριθμος συνοδεία Ἀμερικανίδων κυριῶν, αἵτινες σκοποῦσι νὰ περιηγηθῶσιν ὅλην τὴν Γαλλίαν διὰ ποδηλάτων Αἱ ἀκάματοι αὗται κυρίαι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς ἑταιρίας Veloce-Sport. Ὁδηγοῦσι τὰ ποδήλατά των μετὰ θαυμαστῆς χάριτος, ἣν ἐπαυξάνει τὸ ἰδιόρρυθμον καὶ φιλάρεσκον ἐνδυμά των. Εἶναι αἱ πλεῖσται εὐειδεῖς, ταῖς ἁρμόζει δὲ θαυμασίως ὁ μικρὸς κομψότατος πίλος, ὃν φέρουσιν ὡς γαϋδευμένα ἀριστοκρατικὰ χαμίνια.

Βασίλισσα μουσουργός. Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάρμεν Σύλβα προτίθεται νὰ μεταβῇ κατ' αὐτὰς εἰς Σουηδίαν, ὅπως παραστῇ εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Σουηδικοῦ μελοδράματος, οὗτινος τὴν μουσικὴν ἔγραψεν ἡ Αὐτῆς φιλόμουσος Μεγαλειότης.

Ἡ μυωπία ἐν τοῖς Γερμανικοῖς σχολείοις. Ὁ ἔξοχος ὀφθαλμιατρὸς Κέρχνερ ἐξήτασε κατ' αὐτὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν τῶν λυκείων τοῦ Βερολίνου. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ πεποίθησις, ἣν τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον ἐσχημάτισεν, ὅτι ἡ μυωπία ἀναπτύσσεται ὡς ἐκ τῆς διηνεκοῦς καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας διαμονῆς των μαθητῶν ἐν τοῖς σχολείοις. Εἰς τὰς τρεῖς προκαταρκτικὰς τάξεις οἱ μυωπία βαίνει κατὰ τὴν ἀκόλουθον στατιστικὴν ἀ. τάξις 7ο)ο. β'. τάξις 10ο)ο γ'. τάξις 15ο)ο. Κατόπιν ἀνερχόμενοι βαθμηδὸν ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν ἔχουσι 20ο)ο, 30ο)ο 50ο)ο, 60ο)ο καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν 70ο)ο.

Ἐφημερὶς τρωγομένη. Ζαχαροπλάστης τις των Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπενόησε νέον εἶδος Ἐφημερίδος τρωγομένης. Εἶναι φύλλον λεπτότατον ἐξ ὐσίας γευστικωτάτης. Ἐπὶ τοῦ φύλλου τούτου ὁ εὐφυὴς ζαχαροπλάστης ἀποτυπεῖ διὰ ρευστοποιημένης σοκολάτας τὰ νέα τῆς ἡμέρας, ἢ τὸ πρόγραμμα τῶν θεατρικῶν ἐσπερίδων. Ἀφοῦ ἀναγνώσητε τὴν κομψὴν καὶ νόστιμον εἰς εἰδήσεις Ἐφημερίδα ταύτην, ροκανίζετε ἀπολαυστικώτατα αὐτὴν αἰσθανόμενοι μᾶλλον συγκεκριμένως τὴν γλυκεῖαν νοστιμάδα των περιεχομένων της.

Εὐφυὴς ἐκδίκησις χήρας. Γεωργός τις τῆς πόλεως Κουτὰνς προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς νόσου διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου του στιγμὰς ἐκάλεσε τὴν γυναῖκά του καὶ τῇ εἶπε. «Θὰ πωλήσῃς τὸν ἵππον μου καὶ θὰ δώσῃς τὸ ἀντίτιμον εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ κληρονόμους μου, θὰ πωλήσῃς τὸν σκύλον μου καὶ θὰ κρατήσῃς τὸ ἀντίτιμον δι' ἐσέ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ φιλόστοργος σύζυγος ἀπέθανε. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ χήρα ὡδήγει εἰς τὸ δημοπρατήριον τὸν ἵππον καὶ τὸν σκύλον, ἤτοι ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ μακαρίτου. Ἐτοιχοκόλλησε δὲ ἀγγελίας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεγίνωσκέ τις. Ὁ σκύλος 500 φρ. ὁ ἵππος 5 φρ.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐτρελλάθη ἔλεγον οἱ ἀγορασταί. Προσερχόμενοι ὅμως ἵνα φυσικώτατα ἀγοράσωσι τὸν ἵππον ἐλάμβανον τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν. Ὅστις ἀγοράσει τὸν ἵππον θὰ ἀγοράση καὶ τὸν σκύλον. Τέλος ἀγοραστής τις, πρὸς ὃν ὁ ἵππος ἤρεσκε συνεμορφώθη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πονηρᾶς χωρικῆς, ἥτις πιστὴ εἰς τὰς τελευταίας διαταγὰς τοῦ μακαρίτου παρέδωκε πάραυτα τὰ 5 φρ. ἀντίτιμον τοῦ ἵππου εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λίαν προθύμως σπεύδομεν καὶ δημοσίᾳ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν κ. Ἄνναν Νεμπάουερ, διδάσκαλον τῆς κοπτικῆς γυναικείων φορεμάτων διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐμέθοδον αὐτῆς διδασκαλίαν, καὶ νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης τὴν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν χρησιμωτάτην ταύτην διδάσκαλον, ὡς κεκτημένην ἀρίστην ὄντως πρὸς τὸ κόπτειν μέθοδον καὶ δυναμένην ἐν βραχεῖ μόνον χρόνῳ νὰ διδάξῃ ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ ἐντελέστατα τὴν κοπτικήν.

Χρυσηΐς Ἀποστολάκη, Χαρίκλεια Ἀποστόλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Π. Σ. Σύρον. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Μ. Γκ Κέαν. Ἀποστέλλομεν πάραυτα.—Καν Θ. Μ. Ὀδησσόν Εἶναι νομίζομεν ὁ ναὸς τῆς Φανερωμένης, ὅστις διακοσμεῖται ὑπὸ ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδων εἰκόνων ἁγίων κεφαλῶν.— Καν Ζ. Κ. Πειραιᾶ. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναπτύσωμεν τοιαῦτα θέματα, ἀλλ' οὔτε ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀπαντῶμεν εἰς τόσας ἐρωτήσεις· τὸ εἰκοσάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Κον Α. Στ. Ἀμπελάκια. Ἐγράψαμεν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἤδη. — Καν Δ. Μ. Χίον. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Καταστατικὸν ὑμεναίου ἀποστέλλεται. — Καν Μ. Π. Μέγα Κεσερλῆ. Ἀποστείλατε τάχιστα τὴν ἐν λόγῳ περιγραφήν.— Κον Α. Μ. Ὀδησσόν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. — Καν Ε. Δ. Κπολιν. Τὴν βαπτισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Ὄλγαν ὠνόμαζαν οἱ ἐν τῇ αὐτόσε αὐλῇ ἀρχόντισσαν καὶ ὄχι βασίλισσαν.— Καν Ε. Κ. Ἀθήνας Ἡ ἐν τῇ σχολῇ ἐκπαίδευσις ἔχει βεβαίως πολλὰς ἐλλείψεις, ἀλλ' εἶναι καὶ κατὰ τὴν γνώμην μας προτιμοτέρα τῆς κατ' οἶκον. — Κον Δ. Φ. Ζαγαζί-

---

ΕΝΕΔΡΑ

Κλαίω σέ, τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι ὅτι ἔχασα, εἶπεν ἡ Μαρία διαρρηγνυμένη εἰς λυγμούς.

Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ἡ αἰτία τῆς θλίψεώς σου ;

Ἡ Μαρία ἐκάθησε πρὸ τοῦ παραθύρου, ἠνάγκασε δὲ τὴν Λουκιανὴν νὰ καθήσῃ πλησίον της. Δὲν μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον, δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ ; εἶπεν ἡ Μαρία ἐναγκαλιζομένη τὴν θυγατέρα της

Θὰ δώσω τὴν ζωήν μου, ἵνα σὲ ἴδω εὐτυχῆ, εἶπεν ἡ Λουκιανή.

Καὶ ἐν τούτοις ἀπό τινος χρόνου εἶσαι ὅλως μεταβεβλημένη. Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν, ἄνοιξε τὴν καρδιά σου εἰς τὴν ἐδικήν μου. Θὰ εἶναι ὁ καλλίτερός σου σύμβουλος, Λουκιανή.

Ἀλλά, μητέρα, δὲν ἔχω τίποτε, δὲν γνωρίζω τί θέλεις νὰ εἴπῃς.

Ἡ διαγωγή σου εἶναι ὡς ἄλλοτε ; εἶπεν ἡ Μαρία. Δύνασαι νὰ μὲ προσβλέψῃς κατὰ πρόσωπον, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃς.

Ἡ Λουκιανὴ ἠτένισε τὴν Μαρίαν μὲ τὸ διαυγὲς καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα της. Οὔτε δειλίαν, ἀλλ' οὔτε μεταμέλειαν ἀπεικόνιζε τὸ βλέμμα της τοῦτο.

Μόνον ἐξέφραζεν ἄπειρον καὶ βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Ἡ Μαρία Δοριάτ ἤρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ. Καὶ ὅμως, Λουκιανή, ἡ διαγωγή σου μετεβλήθη. Δὲν λέγω ὅ,τι ἄλλοι λέγουν ἀλλ' ὅ,τι ἐγὼ εἶδον. Ἔχεις συνεντεύξεις . . . μετὰ τοῦ Μονμάγερ. . . . .

Ναί, μητέρα.

Πῶς ! τὸ ὁμολογεῖς μετὰ τόσης ἀφελείας ! ! Ὥστε ἀγαπᾶς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, πρὸς ὃν, ἀγνοῶ διατί, τόσην αἰσθάνομαι ἀντιπάθειαν καὶ ἀποστροφήν. Ἀλλὰ τὸν Γωτιέ, ὃν ἠγάπας καὶ παρ' οὗ ἠγαπᾶσο, τὸν ἐλησμόνησας λοιπόν ! ! Αὐτὸν τὸν τόσῳ καλόν, τόσῳ γλυκύν ! !

Εἶχε τὸ θάρρος, τὴν γενναιότητα ἡ δυστυχὴς μάρτυς ἐν προφανεῖ ἀγωνίᾳ, ἀποσπῶσα τὴν καρδίαν της νὰ εἴπῃ : Νομίζω, μητέρα, ὅτι ἠπατήθην ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς μου. Τὸν Γωτιέ ἠγάπησα ὡς παιδικόν μου φίλον καὶ ἦτο εὐτύχημα, διότι ὁ μετ' αὐτοῦ γάμος μου ἀποβαίνει ἀδύνατος.

Ἡ Μαρία Δοριάτ ἠννόησε τὸν πικρὸν ὑπαινιγμὸν τῆς κόρης. Ρίγος ψυχρὸν κατέλαβεν ὅλον της τὸ σῶμα καὶ ὡσεὶ γαλβανισθεῖσα ἠγέρθη τῆς θέσεώς της. Ποῖος σὲ μετέβαλεν οὕτω ; Λουκιανή ! Ἐγένεσο λοιπὸν ἡ ἐρωμένη, τῆς οἴδε. . . . . τοῦ Ἰωάννου Μονμάγερ ;

Μεθ' ὅλην τὴν ἀποφασιστικότητά της ἡ Λουκιανὴ ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ κατηγορίᾳ ἀνέστη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πῦρ ἐκπέμποντας.

Μητέρα ! μὲ ὑβρίζεις, βλασφημεῖς ! !

Ἐὰν δὲν εἶσαι ἐρωμένη τοῦ θὰ γίνῃς. Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη

κι ο ν. Ἀπεστάλη καὶ τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἴσως παρέπεσε. Ἀποστέλλομεν ἐκ νέου.— Καν Μ. Κ. Μ. Χ α ν ί α. Τὰ φύλλα διεκόψαμεν, διότι μᾶς ἔγραφον ὅτι ἕνεκα τῶν ταραχῶν κατεκρατοῦντο εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.— Καν Εἰ. Π. Τ ρ ί κ κ α λ α. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Χρήματα ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. Φύλλα ἀποστέλλονται. — Καν Μ. Α. Β Π ά τ ρ α ς. Ἀφοῦ ἠλλάξατε διεύθυνσιν ὠφείλατε νὰ μᾶς εἰδοποιήσητε ἐγκαίρως. — Κον Α. Α. Π ο ρ τ-Σ ά ϊ δ. Σημείωσίς σας ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας — Καν Εἰ. Ρ. Ζ α β έ ρ δ α ν. Ἐλήφθησαν. Ἡσυχεῖτε. Μυρίας εὐχαριστίας. — Καν Κλ. Α. Lausanne Suisse. Εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν συνεργασίαν σας. Μελέτας, περιγραφάς, ἄρθρα ἢ βιογραφίας. Σύντομα καὶ τερπνά.— Καν Μ. Κ. Ζ. Γ ά ν τ α ν. Ἀποστέλλονται εὐχαρίστως.— Καν Ε. Π. Μ α σ σ α λ ί α ν. Ὁ αὐτόσε ἀνταποκριτὴς ἠμέλησεν ἐντελῶς.— Καν Μ. Γ. Ἀ θ ή ν α ς. Εἰς τὸν γυναικεῖον κόσμον τῆς σήμερον βλέπετε τὴν γνώμην μας.— Κον Ε. Ν. Κ ί ε β ο ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν Ζητοῦμεναι ὁδηγίαι δι' ἐπιστολῆς Καλῇ οἰκοδεσποίνῃ Ἀ θ ή ν α ς. Ἡ σημερινὴ συμβουλὴ εἶναι ἀσφαλεστάτη. Ὅσῳ πολλοὶ ὑπηρέται τόσῳ δυσκολώτερον διοικοῦνται —Καν Α. Π. Π ύ ρ γ ο ν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. — Κον Θ. Β. Ἀ δ ρ ι α ν ο ύ π ο λ ι ν. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τοὺς μήρμυκας. Συνήθως οἱ μήρμυκες πλημμυροῦσιν εἰς τὰ ἑστιατόρια καὶ τὰ μαγειρεῖα. Ὁ ἄρτος καὶ ὅλα τὰ τρόφιμα καταστρέφονται, πολλάκις δὲ καὶ ἡ ὑγείαμας, ὁσάκις συμπέσῃ νὰ μὴν προσέξωμεν εἰς ὅ,τι τρώγομεν. Οἱ μήρμυκες ἐξαφανίζονται ἐὰν θέσητε τεμάχια ἀνθράκων πλησίον εἰς τὰς φωλεάς των. Ἵνα ἐμποδίσητε νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τράπεζαν ἢ ὅπου δήποτε ἄλλοῦ, σχηματίσετε γραμμὴν κυκλοτερῆ ἐκ κρητίδος (κιμωλίας) εἰς ἕκαστον πόδα τῆς τραπέζης. Ἡ κρητὶς εἶναι φρούριον, ὅπερ ὁ μήρμυξ ἀδυνατεῖ νὰ ἐκπορθήσῃ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κυδωνόπαστον. Καθαρίζεται ὅσα κυδώνια ἔχετε, τὰ κόπτετε καὶ τὰ βράζετε καλῶς ἐντὸς χύτρας μὲ ἄφθονον ὕδωρ Ὅταν βράσουν καλῶς τὰ ἀποσταλάζετε ἀπὸ τὸ τρυπητὸν καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ζυγίζετε. Βάλλετε ἴσου βάρους ζάκχαριν νὰ βράσῃ μὲ τὸ κυδώνιον, ἀναμιγνύουσαι αὐτό, καθ' ὅλον τὸ δάστημα ὅπου βράζει. Ὅταν σᾶς φανῇ ὅτι εἶναι σχεδὸν ἕτοιμον τότε ρίπτετε καὶ ὀλίγα ἀμύγδαλα καὶ καρύδια καθαρισμένα καὶ εἰς τεμάχια. Ὅταν δέσῃ καὶ συμπαγῆ τότε τὸ χύνετε ἐντὸς μεγάλης ἀπλάδος καὶ ὅταν κρυώσῃ τὸ κόπτετε εἰς τεμάχια.

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ο «ΥΜΕΝΑΙΟΣ»

Εἰδοποιοῦνται αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐγγράψωσι τὰς θυγατέρας των εἰς τὸ εὐεργετικώτατον τοῦτο ταμεῖον τῶν πρωϊκίσεων, ὅτι τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑμεναίου κεῖνται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀρ. 27. Ἐγγραφαὶ ὡς καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τοῖς γραφείοις ἀπὸ τῆς 9ης—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3ης—6ης μ. μ.

Κυμβαλίστρια Ἑλληνὶς ζητεῖ παραδόσεις ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν.

Διδασκάλισσα Γαλλὶς πτυχιοῦχος ζητεῖ παραδόσεις. Προσφέρει μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν διδασκαλίας ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἡ γνωστὴ ἐπὶ κομψότητι καὶ ταχύτητι ἐργασίας, καὶ μετρίαις τιμαῖς μοδίστα κ. Ἀναστασία Ἀμπαζοπούλου εἰδοποιεῖ τὰς πελάτιδάς της, ὅτι μετῴκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν ἀριθ. 10 πλησίον τοῦ Ἀρσακείου καὶ ἀπέναντι τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὶς μὲ καλὰς συστάσεις, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Δὲν ἔχει μεγάλας ἀπαιτήσεις. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμερησίων φύλλων

ἱδρύθη τὸ 1875 καὶ ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα

Δ ι ε υ θ υ ν τ ή ς: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΡΟΥΚΗΣ

Γραφεῖα: ὁδὸς Κωλοκοτρώνη ἀρ. 15

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέα. — Ἀθηνῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 30. Ἐπαρχιῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 30. Ἐξωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος φρ. χρ. 45.

Τῇ προσθήκῃ δρ. 5 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν συναποστέλλεται ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ.

Ἡ Ἐ φ η μ ε ρ ὶ ς περιέχει: ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς καὶ ταχυδρομικὰς ἀνταποκρίσεις ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — Ἄρθρα τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας — Εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας. — Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Βιβλιογραφίας. — Χρηματιστικὰ παντοειδεῖς πληροφορίας. Καὶ ὡς ἐπιφυλλίδας δύο ἐ κ λ ε κ τ ὰ Μ υ θ ι σ τ ο ρ ή μ α τ α.

ὅλων τῶν νεανίδων, αἵτινες ἀκούουσι τὴν καρδίαν των μόνον, ὄχι ὅμως καὶ τους γονεῖς των. Ὦ Λουκιανή. Δὲν μοὶ φθάνουν αἱ θλίψεις μου, δὲν ἀρκεῖ ἡ καταστροφή, ἥτις κατασυντρίβει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὕπαρξίν μου, ἀλλὰ καὶ σὺ προσθέτεις νέαν βάσανον, νέας θλίψεις καὶ πικρίας εἰς τὴν ταλαίπωρον ψυχήν μου. Ἐνθυμήσου ὅτι σὲ ἠγάπησα ὡς παιδί μου, ὅτι σὲ ἐκαμάρωνα ὡς ἰδίαν μου κόρην, ὅτι σὲ ἀνέθρεψα μὲ στοργὴν καὶ χαράν, ἣν ὑπέκλεπτα ἀπὸ τὰ ἴδια μου τέκνα. Θὰ μὲ κάμῃς λοιπὸν νὰ ἀποθάνω ἀπὸ ὀδύνην καὶ ἐντροπήν.

Ἡ Λουκιανὴ ἐσιώπα. Ἡ μᾶλλον συνεκράτει τοὺς λυγμούς, οἵτινες κατεσπάραττον τὸ φλέγον στῆθός της. Ἀπεφάσισε μεθ' ὅλας τὰς ἀδίκους μομφάς, αἵτινες τῇ ἀπεδίδοντο νὰ μὴ ἐξομολογηθῇ τὸ μυστικόν της, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν σύζυγον τοῦ Δοριάτ, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐξέθετο τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἄμεμπτον μέχρι τοῦδε παρελθόν της.

Ὄχι, ἐπροτίμα νὰ ὑποστῇ μυρίας ταπεινώσεις, μυρίους θανάτους ἢ νὰ ἐκθέσῃ τὸ μυστικόν της, νὰ τῷ καταστήσῃ κοινὸν εἰς πολλούς, νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ σχέδιον, παρ' οὗ ἤλπιζε τὴν σωτηρίαν τοῦ Δοριάτ.

Μὲ φωνὴν ὅθεν συντετριμμένην ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς πάλης ἀπήντησε: Δὲν εἶμαι ἀξία τῶν μομφῶν σας, δὲν εἶμαι ἔνοχος.

Μὴ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ ἴδῃς πλέον τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τοῦτο. Τὴν αἰτίαν θὰ μάθητε ἀργότερον. Σᾶς ἱκετεύω ὅμως, μητέρα μου, μὴ μὲ ἐρωτᾶτε. . .

Εἶναι δικαίωμά μου καὶ καθῆκόν μου. Ἄκουσε, Λουκιανή. Ἐὰν ἐπιμένῃς εἰς τὰς ἰδέας σου, ἐὰν ἐξακολουθήσῃς τὰς μετὰ τοῦ Μονμάγερ σχέσεις σου, θὰ παύσῃς τοῦ νὰ ἦσαι ἡ κόρη τῆς Μαρίας Δοριάτ. Θὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ σπῖτι αὐτό, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃς πλέον.

Θὰ γείνῃ, ὅπως θελήσητε, μητέρα μου, εἶπεν. Καὶ τὰ δάκρυά της συνεχῆ καὶ καυστικὰ ἐκυλίοντο ἀπὸ τῶν παρειῶν της. Ἤτο πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωήν της, καθ' ἣν τόσῳ πικροὺς λόγους ἤκουεν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς μητρός της.

Ἡ Μαρία Δοριὰτ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ οἷα τραγικὰ συναισθήματα κατεπλημμύρουν τὴν ψυχὴν τῆς ἀτυχοῦς κόρης. Ἐνθυμοῦ ὅ,τι σοὶ εἶπον, προσέθηκε. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἀφότου σὲ υἱοθετήσαμεν δὲν παρελείψαμεν οὔτε στιγμὴν τὰ πρὸς γνήσιον τέκνον μας καθήκοντά μας. Μὴ μᾶς κάμῃς νὰ μετανοήσωμεν, διότι ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ. Καὶ ἐξῆλθε.

II

Ὅταν διεδόθη ἐν Γάρχῃ ἡ εἴδησις ὅτι ὁ ἐχθρικὸς στρατὸς ἐπροχώρει εἰς Παρισίους, οἱ πλεῖστοι τῶν νέων, οἵτινες δὲν εἶχον εἰσέτι τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένην ἡλικίαν, ἵνα ὑπηρετήσωσι τὴν πατρίδα συνετάχθησαν εἰς τὰ ἰδιαίτερα σώματα. Μεταξὺ τούτων συνετάχθησαν οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μαρίας Δοριὰτ καὶ ὁ Γωτιέ, ὁ μνηστὴρ τῆς Λουκιανῆς.

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας χωρὶς οὐδεμίαν περὶ τῶν υἱῶν της νὰ λάβῃ εἴδησιν.

(ἀκολουθεῖ).